

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Y. H., narozený X, státní příslušnost X, t.č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 10.3.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2021 č.j. OAM-27/LE-BA05-VL16-PS-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 10.3.2021 zdejšímu soudu doručenou prostřednictvím žalovaného dne 26.3.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2021 č.j. OAM-27/LE-BA05-VL16-PS-2021, na základě kterého byl žalobce ve smyslu §

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 24.6.2021.

2. V **žalobě** žalobce mimo jiné namítal, že podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je zajištění možné, pokud I) nelze uplatnit zvláštní opatření, II) žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a III) existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalobce vyjádřil názor, že v jeho případě je naplněna pouze ta podmínka, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců. V jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) anebo b) zákona o azylu. Žalovaný k argumentaci při využití těchto zvláštních opatření pouze uvedl, že s ohledem na minulost žalobce jsou zde důvodné obavy, že by zvláštní opatření nedostačovalo, ale neuvádí žádné konkrétní důvody, přičemž samotné nelegální pobývání na území ČR nelze automaticky brát jako jediný důvod, proč nelze zvláštní opatření využít. Dále uvedl, že institut zajištění je přitom nutno vnímat jako prostředek ultima ratio, kdy je jasné, že není možné uložit mírnější opatření. Jeho obsahem je omezení osobní svobody cizince proto, aby nebyl mařen účel správního vyhoštění. Osobní svoboda je v Listině základních práv a svobod (dále jen **Listina**) řazena do Hlavy druhé, Oddílu prvního, Základní lidská práva a svobody, co se týká systematického výkladu Listiny, je uvedena bezprostředně po způsobilosti každého mít práva, práva na život, na ochranu soukromí a nedotknutost osoby, v článku 8. Není třeba tedy nikterak zdůrazňovat, o jak podstatné základní lidské právo se jedná. Neplatí sice, že by bylo snad neomezitelné, ale případné omezení nesmí tato podle článku 4 odst. 4 být zneužívána k jiným účelům a musí být vždy šetřeno podstaty a smyslu základních práv a svobod. V rozhodnutí o zajištění je tedy podstatná ta část odůvodnění, která v případě cizince osvětluje konkrétní úvahy a konkrétní důvody, pro které je jeho základního práva zasaženo. Odůvodnění rozhodnutí o zajištění by v žádném případě nemělo být pouze formálním úkonem s obecným odůvodněním, ale mělo by vždy odpovídat konkrétnímu případu. Žalovaný v napadaném rozhodnutí dále uvádí, že *„nevyplynulo přitom naprosto nic, co by jmenovanému bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením“*. Žalobce k tomu uvedl, že neexistuje jakákoliv povinnost o mezinárodní ochranu žádat okamžitě při vstupu do ČR anebo dříve, než je osoba zajištěna, ale žádost může být podána fakticky kdykoliv, pokud objektivně existují důvody pro její podání. Pokud by snad existovala povinnost o mezinárodní ochranu žádat bezprostředně, resp. dříve než se cizinec ocitne v zajištění, neexistovala by možnost o mezinárodní ochranu ze zajištění požádat. K povinnosti (ne)požádat o mezinárodní ochranu bezprostředně odkázal žalobce na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9.4.2020 č.j. 60 Az 62/2019-44. Žalobce dále nesouhlasil ani s přiměřeností, pokud jde o délku zajištění, jelikož žalovaný uvedl, že se v jeho případě jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a v takovém případě musí být posouzeno, zda byly uvedeny nové skutečnosti či nikoliv dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný např. uvedl, že nelze předpokládat vydání rozhodnutí ve lhůtě do 30 dnů, ačkoliv z jeho vlastní rozhodovací činnosti ve věci mezinárodní ochrany je patrné, že jakmile žadatel o mezinárodní ochranu při poskytnutí údajů k opakované žádosti neuvede žádnou novou skutečnost, není ani proveden pohovor ve věci a řízení se v rámci několika dnů, max. týdnů zastaví. Žalovaný tak pracuje pouze s tou verzí, že budou nejspíše

uvedeny nové skutečnosti, když následně uvádí, že žaloba ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech odkladný účinek. V případě, kdy ovšem podaná žádost žalobce bude vyhodnocena jako opakovaná bez uvedení nových skutečností, následná žaloba odkladný účinek mít nebude. Žalovaný byl tak povinen primárně pracovat s verzí následného průběhu řízení, která bude zasahovat do osobní svobody co nejméně, tj. že nebudou nalezeny nové skutečnosti a případná žaloba nebude mít odkladný účinek ze zákona dle § 32 odst. 2 zákona o azylu. V takovém případě by tak správně žalovaný měl rozhodnout o přezajištění pouze na dobu nezbytně nutnou a pokud by nakonec v rámci správního řízení dospěl k tomu, že byly uvedeny nové skutečnosti a žádost se bude skutečně meritorně projednávat a bude nadále trvat důvod zajištění a následně žaloba bude mít odkladný účinek, může toto zajištění prodloužit až dodatečně a nikoliv již automaticky nyní na takto dlouhou dobu. Nesmí ovšem automaticky dobu zajištění prodloužit na takto dlouhou dobu, ale musí ve prospěch zajištěného pracovat s co nejméně citelným zásahem do omezení osobní svobody a až se následně ukáže, že takto stanovená doba zajištění nedostačuje, může, pokud důvody nadále trvají, tuto dobu prodloužit. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 9.3.2021 č.j. OAM-27/LE-BA05-VL16-PS-2021** bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 24.6.2021. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 7.3.2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE Praha**), ze dne 6.3.2021 č.j. KRPS-52442-17/ČJ_T2021-010023-ZZC zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem jeho zajištění byla skutečnost, že žalobce byl kontrolován hlídkou Městské policie Rudná a jelikož při lustraci neprocházel evidencí, byl odvezen k prokázání totožnosti na obvodní oddělení Policie ČR Hostivice, kde bylo lustrací v informačním systému SIS zjištěno, že se dotýčný nachází v evidenci nežádoucích osob, že na území ČR pobývá bez platného dokladu a neoprávněně. Další lustrací bylo zjištěno, že mu byl rozhodnutím OCP Praha, vydaným dne 12.5.2020 č.j. KRPS-110994-18/ČJ-2020-010022 na území států Evropské unie (dále jen **EU**) zakázán pobyt na dobu třech roků, které nabylo právní moci dne 23.5.2020 a bylo vykonatelné ode dne 17.7.2020 do dne 17.7.2023. Žalobce nesplnil povinnost vycestovat z území a nadále nepřetržitě setrval na území ČR a z jeho dosavadního jednání je tak zřejmé, že svým jednáním opakovaně porušoval právní předpisy ČR.

Do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 5.3.2021 žalobce mimo jiné potvrdil svou totožnost a státní příslušnost a sdělil, že zde žádnou adresu nemá a je bezdomovec. Řekl, že ve vlasti dlouho nebyl a doufá, že Zakarpatská oblast, kde bydlí, je bezpečná a válečný konflikt ve vlasti neprobíhá. Je rozvedený, a se svou bývalou ženou má ve vlasti dceru, ale ani s tou není v kontaktu. V EU má bratrance, se kterými se nestýká. V ČR nežije ve společné domácnosti s občanem EU. Do ČR přicestoval již v roce 1991 za prací. Prohlásil, že by zde chtěl zůstat napořád, ačkoliv si je vědom, že nemá žádné pobytové oprávnění, přivydělává si tady různými pracemi na obživu. Zároveň potvrdil, že věděl o skutečnosti,

že mu bylo vydáno správní vyhoštění, ale v době mu stanovené nevycestoval, neboť chtěl zůstat na území ČR. V roce 2020 se dostavil na zastupitelský úřad své země, kde mu dle něj bylo sděleno, že je prohlášen za mrtvého a nikdo se s ním nebavil.

S ohledem na výše uvedené bylo konstatováno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, bez dokladu a bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, přičemž mařil správní rozhodnutí. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 6.3.2021 policií zajištěn, a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti.

Správní orgán posoudil všechny výše uvedené skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej (*v zajištění*) i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez víza či jiného povolení k pobytu na území ČR přesto, že mu bylo uděleno správní vyhoštění, které nerespektoval a na území ČR neoprávněně pobýval i nadále. O udělení mezinárodní ochrany požádal žalobce až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi žalobce učiněných v rámci správních řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývalo přitom naprosto nic, co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením pro nelegální pobyt v ČR a umístěním do ZZC, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Žalovaný dospěl s ohledem na všechny výše uvedené argumenty k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění. Žalobce rovněž není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, tedy nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osobou starší 65 let, osobou se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženou, obětí obchodování nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Žalovaný v souladu s ust. § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 4 zákona o azylu konstatoval, že vzhledem k výše uvedenému je žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, nejdéle však do dne 24.6.2021.

4. ^{1.} **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 23.3.2021** uvedl, že s žalobou nesouhlasí, neboť se nedopustil porušení zákonných ustanovení a je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku nebo v ZZC, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla

žádost podána v ZZC a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žádost podat dříve. Správní orgán z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím OPKPE Praha ze dne 6.3.2021 č.j. KRPS-52442-17/ČJ-2021-010023-ZZC, zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění (viz výše bod 3 odst. 1). Žalobce nesplnil povinnost vycestovat z území a nadále zde nepřetržitě setrval, tedy z dosavadního jednání je tak zřejmé, že svým jednáním opakovaně porušoval právní předpisy ČR a dále bylo dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že je nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jak ostatně činil již v minulosti. Správní orgán rovněž dospěl s ohledem na všechny výše uvedené argumenty k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat povinnosti z území států EU vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou tomuto vyhoštění se vyhnout. Pokud jde o námitku, že bylo možné užít § 47 odst. 2 zákona o azylu, žalovaný s ní nesouhlasil a měl za to, že pro uložení zvláštních opatření nebyly naplněny důvody. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí o zajištění.

Co se týče námítky žalobce, že neexistuje jakákoliv povinnost o mezinárodní ochranu žádat okamžitě při vstupu do ČR anebo dříve, než je osoba zajištěna, ale žádost může být podána kdykoliv, pokud proto existují důvody, správní orgán odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 20.10.2005 č.j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9.2.2006 č.j. 2 Azs 137/2005, s jehož právním názorem se plně ztotožňuje: „*že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.*“ Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9.3.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 23.3.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 9.3.2021 žalobci předáno dne 9.3.2021.
6. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.
11. Žalobní námitky žalobce se vztahovaly zejména k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Dle žalobce žalovaný vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v ZZC v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, současně poukázal na to, že otázka času podání žádosti je naprosto irelevantní a současně, že doba zajištění žalobce nebyla přiměřená.
12. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ust. § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]*“. Podle bodů 15 a 20 preambule přijímací směrnice má být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „*v případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

navrácení nebo vyhoštění, „*mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

13. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření, a to zejména vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, žalobce mařil výkon úředního rozhodnutí, když nevystoupal ve stanovené lhůtě a opětovně pobýval na území ČR v rozporu s právními předpisy; současně o neúčinnosti zvláštních opatření svědčí jeho zcela účelové jednání, když se o udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným.
14. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Žalovaný poukázal na skutečnost, že z postupu žalobce v průběhu správního řízení nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil a zároveň žalovaný odkázal na rozsudek NSS ke sp.zn. 1 Azs 349/2016. Současně uvedl, že žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Z výpovědi žalobce, ani z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyplynulo naprosto nic, co by mu nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Soud nesouhlasí s tím, že otázka času podání žádosti je naprosto irelevantní, když žalobce do ČR přicestoval již v roce 1991. Žalobce měl tedy dostatečně dlouhou dobu na to, aby žádost o udělení mezinárodní ochrany podal. Je evidentní, že se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR či přímo do přijímacího střediska a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce nesporně měl a svou žádost však podal až tehdy, když byl Policií ČR zajištěn za účelem realizace vyhoštění, takže jeho jednání je naprosto účelové. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné a nelze se tedy domnívat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu.
15. Žalovaný tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spise a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Dokonce ani v žalobě žalobce žádnou takovou okolnost hodnou zřetele nezmínil.
16. Ani směrnice, ani zákon o azylu dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-4 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve

posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo potvrzeno i NSS, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek NSS ze dne 26.7.2017 č.j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR a EU, žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná, přičemž žalovaný hodnotil žalobcovu pobytovou historii jako celek a zohlednil veškeré relevantní a závažné okolnosti z jejího průběhu.

17. Zdejší soud zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.10.2016 č.j. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
18. K odkazu žalobce na Listinu soud uvádí, že zajištění je sice mimořádný institut, kdy dochází k zásahu do Listinou základních práv a svobod chráněných a zaručených lidských práv a svobod, konkrétně obsažených v čl. 7 a čl. 8. Avšak současně soud dodává, že ze znění uvedených článků jasně vyplývá eventualita zásahu do těchto zaručených práv a svobod a to pouze na základě zákona. V daném případě je do těchto práv žalobce zasahováno na základě zákona o azylu, tedy předpokládaným a v souladu se zákonem povoleným způsobem.
19. Lze tedy uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými zavádějícími závěry či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně pobytové historie žalobce na území ČR a EU, a jeho odůvodnění bylo přiměřené, dostatečné a přezkoumatelné.
20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Plzeň 8. dubna 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.